

Warszawa, dnia 19 maja 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1549/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

Protokolant: protokolant sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 19 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy S. W., syna T. i R., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 7 października 2016 r. sygn. akt IV K 37/15

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że zamiast orzeczonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 kk obowiązku wykonywania pracy zarobkowej orzeka na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby; w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 1549/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 7 października 2016 roku, IV K 37/15 orzekł:

I. oskarżonego S. W., w ramach zarzucanego mu czynu, uznał za winnego tego, że w dniu 7 września 2012 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 1.218, 57 zł za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników w/w zakładu emerytalnego co do faktu posiadania wymaganego dwudziestoletniego stażu pracy uprawniającego go do nabycia świadczenia emerytalnego, w ten sposób, że wraz ze złożonym wnioskiem o emeryturę przedłożył jako autentyczne przerobione – w zakresie daty końcowej rozwiązania stosunków pracy – dokumenty w postaci świadectwa pracy z dnia 16 czerwca 1977 roku poświadczającego jego rzekome zatrudnienie w okresie od 25 maja 1970 roku do 31 lipca 1973 roku w (...) Kombinacie Budowlanym w K. i zaświadczenia o zatrudnieniu z dnia 1 marca 1976 roku poświadczającego jego rzekome zatrudnienie w okresie od 5 września 1973 roku do 13 czerwca 1975 roku w (...) w W., pomimo, iż w rzeczywistości we wskazanych okresach czasu nie był zatrudniony w tych zakładach pracy, przy czym zamierzonego celu jednakże nie osiągnął z uwagi na postawę pracowników w/w zakładu emerytalnego i za tak opisany czyn na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w

zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres roku próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. w okresie próby, zobowiązał oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej;

IV. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 4305 -4306/14 pod poz. 1 i 2 i jednocześnie zarządził ich pozostawienie w aktach sprawy;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. K. kwotę 432 zł netto, którą należy powiększyć o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. art. 626 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując wyłożone w toku postępowania wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok ten w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania. W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Ma ona niewątpliwie charakter polemiczny, skutkowałą jedynie wprowadzeniem z urzędu przez Sąd Okręgowy modyfikacji w zakresie orzeczonego wobec oskarżonego obowiązku, o czym mowa będzie poniżej.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są prawidłowe i znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Uzasadnienie sporządzone do zaskarżonego wyroku dostarcza informacji na temat toku rozumowania Sądu I Instancji i dokonanej oceny dowodów. Analiza merytoryczna przeprowadzona w postępowaniu odwoławczym wskazuje na trafność uwag ujętych w pisemnych motywach wyroku i zapadłego w I Instancji rozstrzygnięcia. Nie można zgodzić się ze skarżącym, że doszło do naruszenia przepisów postępowania i błędnego stwierdzenia winy oskarżonego.

Obrońca zbędnie skupił zasadniczą część argumentacji na podważeniu ustaleń o samym czynie przerobienia dokumentacji. Nie ma bowiem znaczenia w realiach niniejszej sprawy ustalenie autora przeróbki dokumentu. Czyn taki bowiem nie został przypisany oskarżonemu. Poza tym, Sąd Rejonowy w pisemnych wywodach wprost odniósł się do kwestionowanej materii. Wyraził przy tym przekonanie, iż brak jest dowodów potwierdzających przypuszczenie, że to oskarżony osobiście dokonał przerobienia dat w zaświadczeniu o zatrudnieniu i świadectwie pracy. Zaznaczył, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie kategorię ustaleń w tym zakresie. W związku z tym, Sąd Rejonowy kierując się zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.k. poprzestał na przyjęciu, że oskarżony posłużył się przerobionymi dokumentami. Niezrozumiałe są zatem zarzuty skarżącego obejmujące kwestie dokonania zmian w dokumentach, w tym ich autora. Tak samo chwila przerobienia dokumentacji pozostaje poza obszarem zainteresowań przy czynieniu ustaleń o sprawstwie oskarżonego co do posłużenia się takim przerobionym dokumentem.

Sugestie obrońcy o zaniechaniu wykazania, że oskarżony w ogóle zapoznawał się ze składaną przez siebie dokumentacją są chybione. W ocenie Sądu Okręgowego jest to wyłącznie przyjęta linia obrony mająca prowadzić do uniknięcia odpowiedzialności karnej, która jednakże jest co najmniej nielogiczna. Nie podważając prawdziwości twierdzeń oskarżonego, że nie miał świadomości wymogu przepracowania lat 20, nie można przyjąć, iż w istocie nie dostrzegł modyfikacji dat w dokumentacji. Analiza tej dokumentacji potwierdza prawidłowość toku rozumowania

Sądu Rejonowego. Niewątpliwie brak jest potrzeby wnikliwego zapoznawania się z dokumentacją, aby dostrzec przeróbki, gdyż dokonane zostały w sposób amatorski i nie może być mowy o wątpliwościach co do ich rzetelności. Tym samym, oskarżony nie musiał wcale szczegółowo analizować składanej przez siebie dokumentacji, nie sposób zresztą dać wiary, iż nie zwrócił w ogóle uwagi na treść kompletując dokumentację do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy nie dostrzega podstaw do akceptacji wniesionej przez obrońcę apelacji. Nie potwierdziły się zarzuty skarżącego, które zasadniczo dotyczyły materii nieistotnej dla podważenia słuszności zapadłego w I instancji rozstrzygnięcia, a wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżonego okazała się być tylko nieudolną próbą uchylenia się od odpowiedzialności karnej. Zdaniem tutejszego Sądu zebrane w sprawie dowody wskazują na umyśle działanie oskarżonego, a wywody Sądu Rejonowego dotyczące tej materii całkowicie zasługują na aprobatę.

Nie sposób zarazem uznać, aby kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. miała charakter rażąco surowej, jest ona adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Konieczna jest także z punktu widzenia celów wychowawczych i zapobiegawczych, zarówno w stosunku do samego oskarżonego jak i jego najbliższego grona osób. Pominąć przy tym nie można społecznego poczucia sprawiedliwości i braku bezkarności dla prób wyłudzenia nienależnych pieniędzy. Z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonego, jego wiek i zachowanie po popełnieniu czynu na akceptację zasługiwało zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W oparciu o ten jeden czyn nie można stwierdzić, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną. Wręcz przeciwnie istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna, a okres próby umożliwi weryfikację trafności tego poglądu. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczony roczny okres próby jest wystarczający dla poczynienia ustaleń w tym zakresie.

Sąd Okręgowy dokonał z urzędu modyfikacji zaskarżonego wyroku w punkcie III. Kierując się obligatoryjnym charakterem orzekania obowiązku przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary ze względów racjonalnych zmienił obowiązek wykonywania pracy zarobkowej oskarżonego na obowiązek informowania o przebiegu okresu próby. Za powyższym, przemawiał wiek oskarżonego, który niewątpliwie mógł znacząco utrudnić mu wykonanie nałożonego na niego przez Sąd I Instancji obowiązku. Na marginesie dodać należy, że Sąd Okręgowy nie odnosił się do sposobu i częstotliwości wykonywania orzeczonego obowiązku informowania o przebiegu okresu próby, gdyż kwestia ta podlegała będzie rozstrzygnięciu w toku postępowania wykonawczego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.